

SÖKAREN

SÖKARENS

debutnummer sändes ut till åtskilliga tidningar för recensioner med förhoppningen att många vill omnämna SÖKAREN samt då uppge tidskriftens adress, Box 3063, Stockholm 3.

UR INNEHÄLLET:

Swami Narayananda:

Bhakti-Yoga 1

Ledare:

En ny tidskrift 3

Alarik Degerman:

Vänsterhandsträning 3

J. Wainright Evans:

När bläckhornet sprang sönder 5

Finns det gudsbevis? 6

Antonio Ribera:

Fátimaundret 7

John J. Robinson:

G. H. Williamson avslöjad 9

Gustaf Gustafsson:

Nostradamus 10

Maxim Mauritsson:

Alexis Carrel och Lourdes 12

Alarik Degerman:

Den sjungande stenen 14

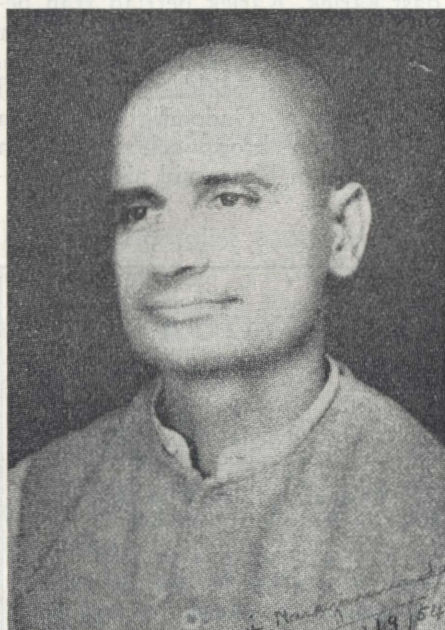
Nya böcker 16

BHAKTI-YOGA

Av Swami Narayananda*)

En av metoderna som hjälper en aspirant att uppnå det slutliga målet, är *Bhakti-Yoga*. En människa hos vilken förmågan att känna är förhärskande, följer *Bhakti-Yoga*. *Bhakti* betyder kärlek, och *Yoga* betyder förening. Därför betyder *Bhakti-Yoga* föreningen mellan *Jivatman* (det individuella Självet) och *Paramatman* (det högsta Självet) genom kärlek. Att verkliggöra Gud genom hängivenhet och tillbedjan kallas *Bhakti-Yoga*. Inte varje form av kärlek är *Bhakti-Yoga*. En ung man älskar en ung, vacker kvinna mycket högt, och hon honom lika. En man älskar sin hustru, och båda älskar sina barn. Barn älskar sina föräldrar. Bröder och systrar älskar varandra. En god tjänare älskar sin herre. En

god man älskar sina vänner och släktingar. En världslig människa är mycket fäst vid sinnesnjutningar, namn och berömmelse. En girigbuk älskar pengar mer än något annat. Ingen av dessa former av kärlek kan kallas *Bhakti-Yoga*. Bakom dessa ligger själviskhet, som är lust och sinnlighet. Dessa former av kärlek befriar inte en människa. Tvärtom binder de henne fast vid okunnighet och trældom. *Bhakti-Yoga* innebär sinnets koncentration i ren, osjälvisk kärlek. Kärlek för kärlekens skull kallas *Bhakti-Yoga*. Ren kärlek vet inte av fruktan, hat eller byteshandel. En ung kvinna blir rädd när en hund skäller på henne, medan hon går på gatan. Men samma kvinna trotsar en vild tjur eller en bandit för att rädda sitt enda barns liv, om detta är i fara. Här är det moderns rena kärlek till sitt barn, som tar bort hennes fruktan. Det är den rena och osjälviska kärleken som får henne att trotsa den vilda tjuren eller banditen och gör henne redo att offra sitt eget liv. I *Bhakti-Yoga* älskar man Herren utan den minsta fruktan, i det man betraktar Honom som det närmaste och käraste man äger, och utan den minsta önskan om någon personlig vinning. En sådan hängiven aspirant eller en sådan kärlek är fri från ego-tanken och har inga ytliga motiv eller någon själviskhet bakom sig. Den andra egenskapen hos ren, osjälvisk kärlek är att den inte vet om hat. Modern älskar sitt barn. När ett barn gör något galet eller förstör något, tuktar hon barnet. Men hon hatar inte barnet. Hon älskar barnet lidelsefullt, och till och med om hon tuktar det, gör hon det

av ren kärlek — med syftet att lära barnet vad rätt är. Och sammalunda älskar människan alltid Herren i *Bhakti-Yoga*. Hon kan aldrig hata Herren. Det tredje som kännetecknar ren kärlek, är att den inte vet om bytesshandel. Det är kärlek för kärlekens skull. Den ger alltid och väntar inget i stället. En som älskar Gud (en *Bhakta*) vet blott om att älska Herren utan att vänta något i gengäld. Han älskar Herren utan att veta eller ens bry sig om att veta varför han älskar Honom. Se på moderns kärlek till sitt spädbarn! Hur många plågor och hur mycket besvär utstår hon inte för sitt lilla barns skull! Hon bär lugnt på alla sina plågor och tjänar glad och gärna sitt barn. För alla dessa tjänster väntar hon inget i gengäld från barnet. Därför vet ren kärlek blott om att älska den utvalda utan den minsta förväntan om någon återtjänst. En *Bhakta* eller en hängiven *Bhakta-Yoga*-lärjunge älskar alltid Herren utan att vänta något i gengäld. Han bekymrar sig inte ens om *Moksha*.) Han önskar att alltid få leva med sin älskade, att alltid älska och tillbedja sin älskade. Han bekymrar sig aldrig om sina egna besvärligheter och prövningar, plågor och glädjeämnen. Han ger inte ont från sig vid egna missträkningar. Vad som än faller på hans lott, väl eller ve, kommer från hans älskade. Därför är alla ting kära för honom. Han skall inte välja. Han betraktar alla motsattpar***) som skapade av Gud. Han blir inte upprymd, när det går honom väl, och förlorar inte modet, när det går honom illa. Ty han är fullständigt anpassad efter den gudomliga viljan. Hans hållning är som ett torrt lövs. När vinden kommer från norr, bärs det torra lövet mot söder. Och när det blåser en kraftig bris från söder, bärs det torra lövet tillbaka mot norr. På samma sätt brukar en verkligt hängiven lärjunge inte sin fria vilja utan underordnar sig tvärtom fullständigt den gudomliga viljan.

När den kärlek som en världslig människa hyser till sinnesnjutningar, rikedom, namn och berömmelse, i stor och ren iver riktas mot Gud och Guds verkliggörande, kallas den *Bhakti-Yoga*. Att koncentrera sinnet på Gud i intensiv kärlek kallas *Bhakti-Yoga*. När sinnet ständigt har sina tankar på Gud och även ett litet avbrott i dessa tankar betraktas som en evighet, då kallas det *Bhakti-Yoga*. När honung eller smörjolja hålles från en kanna till en annan, bildas en trådliknande förbindelse; på samma sätt är det *Bhakti-Yoga* när en hängiven lärjunges sinne stän-

digt befinner sig i gudomlig kontemplation utan något avbrott. *Bhakti-Yoga* är det oupphörliga sökandet efter Gud genom ren kärlek. Ängslan, skilsmässans smärta, den intensiva önskan och ansträngningen att nå förening med Gud genom kärlek kallas *Bhakti-Yoga*. Orubblig kärlek till Gud och till inget som helst annat kallas *Bhakti-Yoga*. *Bhakti* är en högst lycksalig upplevelse. Det är ett oförfalskat och oblandat tillstånd av den högsta lycka. De största världsliga sinnesnjutningar, ja även de högsta himmelska fröjder bleknar och blir till obetydligheter vid sidan om gudomlig lycksalighet eller Gudsförverkligandets lycksalighet. *Bhakti* är inte förlust av individualitet som i *Nirvikalpa Samadhi*; den är blott det allrahögsta överträdandet av individualitetens begränsningar och återfinandet av andens sanna ställning. *Bhakti* innebär att sinnet naturligt faller till ro i den högsta sanningen och att tanken ständigt, utan avbrott, flyter hän mot denna. När alla sinnen (*Indriyas*) är vända emot tillbedjan av Herren, då är det *Bhakti*. *Bhakti* är en oupphörlig ström av kärlek emot Herren med kunskap om och förståelse för att Herren är i besittning av oförlikneliga, oöverträffade, oändliga, lyckoförebådande egenskaper, och den utestänger självkärleken och hindras inte ens av djupa paste sorg, svårigheter och motgångar. Den ständiga njutningen av Gudsvision utan någon som helst annan önskan kallas *Bhakti*.

I den högsta *Bhakti* är alla sinnets krafter och funktioner förenade och fulländade, och därför arbetar intellekt, sinne, vilja, ego osv i harmoni. Det som återstår, är kärlek och endast kärlek. Kärlek befriad från begär och sinnlighet kallas *Bhakti*. När *Bhakti* utvecklas, kallas den: Bhava. När Bhava utvecklas, blir den till Maha Bhava. (Gudomlig extas. Den genomskakar kropp och själ. Detta tillstånd kan liknas vid när en jätte-

Ber att få säga hjärtligt tack till dem som på olika sätt hjälpt denna tidskrift att komma igång.

Sven Magnusson

elefant går in i en liten hydda. Utvecklad *Bhakti* blir till Bhava, och Bhava utvecklar sig till Maha Bhava, Maha Bhava utvecklas till Prem och Prem till Gudsförverkligande.) När Maha Bhava utvecklas, blir den till Prem. När en människa uppnår Prem, är Gudsförverkligandet lätt och nära förestående.

*) Utdrag ur boken "Yoga". Kommission: Borgens Forlag, Köpenhamn. Originalen på engelska men översättningen gjord från danskan med vänligt tillstånd av och i samarbete med Anne Lise Dresler, som är ansvarig utgivare för "Yoga. Tidskrift för Yoga og Vedanta", Borgens Forlag.

**) Moksha = befrielse, frihet; det är all yogas slutmål.

***)) Sålös gott och ont, dag och natt, glädje och bedrövelse, kärlek och hat etc.

SÖKAREN

Nr 1 – September 1964 – Årgång 1

Adress: Box 3063, Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto 70 60 47

Annonsspriser: Helsida 145:–, halvside 80:–, kvartssida 45:–, åttondelssida 25:– småannonser 1:30 per spaltrad

Eftertryck kan medges efter kontakt med utgivaren

SÖKAREN utkommer med ytterligare två nummer 1964.

Prenumerationspris för dessa är:

5:– för 3 nr, som kan utges detta år, om prenumeranternas antal blir tillräckligt stort. – Lösnummerförsäljare söks.

I ENGLAND,

andarnas förlovade land, har det hänt att våra medvarelser spökarna har fotograferats — av misstag. Tretton knäböjande spöken i medeltida dräkter framträder tydligt på ett färgfoto som tagits vid altaret inne i Winchesterkatedralen. Ingen synlig människa fanns vid altaret när fotot togs. Det rör sig inte om dubbel exponering säger fotoexperter.

Samuelssons Grafiska AB, Älmhult

SÖKAREN

SEPTEMBER 1964

EN NY TIDSKRIFT!

Det finns ju en mängd tidningar förut... För sökare Seklet, Spiritualisten, Graal, Tid och Rum, Teosofi i Norden, Tidskrift för Hälsa... Behövs det då en ny tidskrift? Har nykomlingen något existensberättigande? Ja, om den kan bli inte bara ny utan även annorlunda, få en egen karaktär, och om den svarar mot något behov som finns.

Vi har i vårt land knappast haft någon tidskrift som liksom varit sökarnas egen — såsom t. ex. Search och Fate i Amerika — och som på ett intressant och mångsidigt sätt tagit upp alla för sökare aktuella ämnen. Den här tidskriften vill försöka fylla ett tomrum som har funnits i den svenska pressfloran.

Vad kommer nu SÖKAREN att innehålla? Jo, sådant som är väsentligt, skulle jag vilja svara. Det blir artiklar om *parapsykiska fenomen*, vilka man måste, anser jag, ha kännedom om, för att kunna bilda sig en vettig livsåskådning, *spiritualism*, *UFO*, dvs de oidentifierade flygande föremålen i jordens atmosfär, som är en stor och viktig nutidshändelse, *reinkarnationsläran*, för vilken en hel del fakta talar, *helbräddagörelser*, *bön* och *bönesvar*, som är realiteter av den största betydelse, *hypnos*, som stimulerar människans dolda psykiska krafter, *andlig och fysisk yoga*, *tankens makt*, *den sideriska pendeln*, *den*

mänskliga auran, *freden* samt *hälsofrågor*, eftersom en grundförutsättning för ett sunt sällsliv är god hälsa, *etiska frågor*, *den stora frågan om Guds existens* m. m. Andligt och fysiskt destruktiva faktorer i samhället kommer att uppmärksammas och bekämpas, såsom *tobaken*, *alkoholen*, *nedsmutsningen av vattendragen*, *förgiftningen med avgaser* m. m. *av den luft vi skall andas*, och vidare *litteratur och film av det slag som ger dåliga inflytelser*. Ja, det är mycket som en tidskriftsredaktör skulle vilja ta upp, men en förutsättning för att allt detta skall kunna beredas utrymme i SÖKAREN är att tidskriften får ett anseeligt antal läsare samt kanske *ekonomiska medarbetare*, *mecenater*, så att inte verksamheten hämmas av brist på medel, ty det är svårt och dyrt att göra en tidskrift som har ett sådant innehåll att läsarunderlaget med nödvändighet blir högst begränsat.

SÖKAREN är fristående från alla organisationer och livsåskådningar och gynnar en fri debatt men strider mot okunnighet och ensidighet. Den eftersträvar saklighet och hyfsad argumentering; illa grundade påståenden bör inte framföras.

Jag hoppas att sökare skall finna denna tidning värdefull.

Sven Magnusson

Vänsterhandsträning utvecklar intelligensen

Av ALARIK DEGERMAN

En indisk professor i psykologi resonerade en gång med en västerländsk kollega om människans utvecklingsmöjligheter. Indiern menade att västerlänningarna inte förstod att utveckla sig allsidigt.

— Skriv några rader på ett papper! bad han den västerländske professorn.

Denne gjorde så.

— Skriv nu samma sak med vänster hand! fortsatte indiern.

— Det kan jag inte, erkände hans kollega.

— Där ser ni. Västerlänningar

skriver i allmänhet bara med ena handen.

Men är inte detta en ensidighet? Borde inte idealet vara att man skrev och arbetade lika bra med båda händerna?

Men varför skulle det vara nödvändigt att skriva och arbeta lika bra med vänster som med höger hand? Räcker det inte om man arbetar med den senare?

Svaret blir att vi i motsatt fall inte kan uppnå en allsidig utveckling av vår hjärna. Man har nämligen konstaterat att vi människor bara

begagnar en tiondel av vår hjärna. Nio tiondelar av den "sover", dvs vi äger inte ett klart, fullständigt medvetande om vad vi gör. Vi lever i ett "sovande" tillstånd. Att väcka upp människan ur detta tillstånd och stegra hennes medvetande skulle, enligt Teilhard de Chardin, vara *utvecklingens enda mål*.

Flera andra forskare har varit inne på frågan hur människan skall bli i stånd att vidga sitt medvetande, däribland två fransmän, Louis Pauwels och Jacques Bergier, som tänkt sig uppnå detta mål genom en bestämmd fysiologisk teknik.

Vänsterhands- och över huvud taget vänsterkroppsträningen är en av de vägar man kan gå, och därtill en av de enklaste. Den metoden är ingalunda ny. Den har praktiserats i flera tusen år av de indiska yogierna, då de väl vetat vilka utomordentliga resultat, med avseende på hjärnans utveckling, som kan uppnås genom denna träning. I sitt arbete "Staten" berör även Platon vänsterhandsträningen, och han var optimistisk nog att tro att man på det sättet skulle kunna skapa ett släkte av övermänniskor.

En av de forskare som sysslat med vänsterhandsträningens problem är den amerikanske psykiatern dr. Orton, som genom sina undersökningar kommit till den uppfattningen att vänsterhänta kan vara överlägsna högerhänta, ehuru man tidigare varit av den åsikten att de var underlägsna. Dr. Orton företog sina undersökningar bland annat i skolor, och det visade sig att vänsterhänta i många fall ägde ett betydligt bättre minne än högerhänta. Man kunde även konstatera att språkförmågan var bättre hos vänster- än hos högerhänta.

Av ovanstående har man självfallet anledning tro att om man önskar en allsidig utveckling av sin hjärna, bör man inrikta sig på att bruka även sin vänstra hand.

En kritisk person ställer sig måhända frågan om det finns några faktiska belägg för att en träning av vänster hand innebär en utveckling av hjärnan och om en stegring av själskrafterna kunnat påvisas.

På en sådan fråga kan man svara att det bästa bevis man kan få, är vad man kan iaktta på sig själv efter en genomförd träning under en längre tid. I min psykologiska praktik har jag själv konstaterat en hel del fall, av vilka jag här vill relatera ett. Det rörde sig om en ung man som besökte mig för att få hjälp för sin neuros. Vid ett tillfälle var jag tvungen att ge honom vissa anvisningar, vilka var så pass omfattande att jag bad honom anteckna dem. Det behövs inte, förklarade han. Jag kommer ihåg dem ändå. Då jag frågade honom hur han kunde ha så bra minne, svarade han att han bedrivit vänsterhandsträning ett helt år och efter den tiden minde han allt vad han läste utan minsta svårighet. Av detta enskilda "fall" bör man emellertid akta sig för att dra förhastade slutsatser. Det är inte säkert att en person efter ett års vänsterhandsträning verkligen får ett fenomenalt minne. Det kan vara flera orsaker

här till, men en av de väsentliga är stress, spänningar, hos den som tränar. Förmågan att minnas står nämligen i samband med förmågan att avspänna. Den som befinner sig i ett spänt tillstånd, har svårt för att minnas. När man bedriver vänsterhandsträning, bör man därför alltid se till att man befinner sig i ett *avspänt tillstånd*.

Som tidigare nämnts kunde dr. Orton konstatera ett betydligt bättre minne hos vänster- än hos högerhänta. Bäst var emellertid minnet hos dem som kunde bruka båda händerna lika bra. Undersökningen visade även att det inte bara fanns vänsterhänta utan även vänsterfotade och vänsterögda. Vänsterhandsträningen påverkar emellertid inte bara hjärnan utan även kroppen som helhet, och den som önskar ett bevis på den saken kan roa sig med följande experiment.

Man tar två profilfotografier av sig själv, ett av den vänstra sidan av ansiktet och ett av den högra. Man skall då finna — förutsatt att man endast begagnat höger hand — att den vänstra profilen uppvisar ett mera själsfullt utseende än den högra.

Om man sedan går in för vänstra handens träning under några månader och därefter på nytt tar ett par profilfotografier, skall man finna att ansiktet är betydligt mer harmoniskt utvecklat och att det blivit mer proportionerligt och vackert. Enligt yoga-läran skall denna träning även förläna människan ett mera harmoniskt och lyckligt temperament. Men framför allt kommer minnet att i högsta grad förbättras.

Som redan framhållits trodde Platon att man skulle kunna skapa ett släkte av övermänniskor, dvs genier, genom vänsterhandsträning. Det kan man säkert inte. Gjorda undersökningar har nämligen visat att intelligensen, vilken utan tvivel kan utvecklas genom vänsterhandsträning, har ganska litet med genialiteten att skaffa. Världsbekanta genier har haft en ganska blygsam intelligenskvot. Vid Stanforduniversitetet har nyligen gjorts en del undersökningar på kända genier, vilka bekräftat detta. Doktor Catherine Cox har tillsammans med en del kolleger gått igenom vissa geniernas verk och levnadshistorier för att bestämma vilken intelligenskvot som kunde utläsas ur dessa fakta. Man kunde därvid konstatera att inget av de undersökta genierna erhöll någon direkt låg intelligenskvot, men å andra sidan var det flera som inte erhöll någon speciellt hög, men,

som sagt, intelligensen kan utvecklas genom vänsterhandsträning.

Här kanske någon frågar: hur skall man förklara att en träning av vänster hand skall kunna förbättra vårt minne och våra själskrafter över huvud taget? Svaret blir att den vänstra delen av hjärnan svarar mot den högra kroppshalvan, medan den högra delen av hjärnhalvan svarar mot den vänstra kroppshalvan.

Hur skall nu en träning av vänster hand tillgå? Det är enkelt nog. Man övar varje dag ungefär en kvart att skriva med vänster hand. De första dagarna kommer man inte att uppnå några nämnvärda resultat. Skriften blir nästan oläslig, men allt eftersom man övar skall man finna att stilen blir bättre och bättre. En psykologisk skriftställare, Harry Bondegger, säger att han efter ett års vänsterhandsträning haft mer nytta därav, än av tre års tanketräning enligt amerikanska metoder.

Om vi alltså vill förbättra vårt minne och vår intelligens över huvud taget, bör vi gå in för att utveckla vår högra hjärnhalva genom vänsterhandsträning. Vi förbättrar i så fall inte blott vårt minne utan vad mera märkligt är, även våra nerver. Denna träning kan naturligtvis förefalla att vara en barnslig sysselsättning. Emellertid, den som vill ha besked om värdet för honom själv av träningen i fråga, har bara att underkasta sig den. Det kan löna sig.

Kommentar:

Människor som genom olyckshändelse fått den använda hjärnhalvan obrukbar, har förlorat färdigheter de skaffade sig som barn, t. ex. att läsa och skriva, men kan få igen dem om de med möda och flit övar upp den friska delen av hjärnan.

Båda hjärnhalvorna är inte precis lika utbildade (lika litet som båda ansiktshalvorna ser alldeles lika ut) och en bestämd egenskap hos hjärnan kan vara bättre utvecklad i den högra än i den vänstra delen.

Universalgeniet Lionardo da Vinci, ursprungligen vänsterhänt, begagnade båda händerna, liksom den betydande uppfinnaren Nikola Tesla ("teslaströmmar"). (Även Degerman, Gustafsson och Magnusson har utbildat en viss färdighet i vänsterhandsskrivning.)

De som har tränat upp båda händerna och de som ämnar göra detta, uppmanas höra av sig med rapporter!

(Tidningen DOKTOR meddelar att antalet vänsterhänta i Europa är i stigande. För första världskriget fanns det 8 procent vänsterhänta, 1937 omkring 10 procent och 1953 19,7 procent. Den senare siffran har man bestämt efter undersökningar i England, Frankrike och Västtyskland. Det antas att européerna faktiskt visar en allt större benägenhet att arbeta med vänster hand.)

När bläckhornet sprang sönder

Av J. WAINWRIGHT EVANS

Litteraturen om psykisk forskning är full av välbestyrkta berättelser som på ett imponerande sätt vittnar om att den mänskliga personligheten överlever döden.

Bland dessa högst övertygande berättelser finns de fall där glasföremål tydligt utan orsak krossats vid någon betydelsefull tidpunkt, såsom när namnet på en död person uttalats.

Det var till exempel en man, bekräftat över sin broders död, som nämnde broderns namn under samtal med andra medlemmar av familjen, och i samma ögonblick sprack ett stort askfat av glas på ett bord i närheten mitt itu med en knall som från ett pistolskott.

Naturligtvis kan dåligt brända glas ofta spricka spontant på grund av inre spänningar i dem, men varför hände det just när namnet uttalades?

Oddsens mot ett sådant sammanträffande är millioner mot ett. Och oddsens mot att samma sak händer om och om igen med andra personer är billioner mot ett — det är som om en hel rad pokerspelare höll på att få straight flush i ett.

Men dessa fall av glassprickning under samma anmärkningsvärda omständigheter är många. Och det är svårt att förklara fenomenet på annat sätt än som en signal från andra sidan.

Av alla dessa berättelser om att glas spruckit, tycker jag att den bästa är den som kommer från min vän dr. S. Ralph Harlow, förutvarande professor i religion och biblisk litteratur vid Smith College och psykisk forskare med lång erfarenhet. Han berättar historien i sin senaste bok, *A Life After Death* (ett liv efter döden); och den omtalas också, mer kortfattat, i professor J. B. Rhines *New World of the Mind* (sinnetts nya värld).

Dr. Harlow hade en syster, Anna, som var utpräglad psykisk. De två stod varandra mycket nära. Hennes plötsliga död 1925 försänkte honom i den djupaste sorg. Han var i desperat behov av en försäkran om att hon fortfarande levde.

Och dessa syskon hade, på grund av sitt gemensamma intresse för psykisk forskning, kommit överens om

att den som dog först av dem, skulle försöka ge den andre någon meningsfull signal från den andra sidan; och vittnesbördet, vilken form det än skulle ha, måste vara *klart och tydligt*.

Efter den emotionellt nedbrytande upplevelsen av Annas begravning, återvände dr. Harlow till sitt kontor i Pierce Hall vid Smith College för ett avtalat möte med en student. De skulle samtala om William James' berömda bok *The Varieties of Religious Experience* (den religiösa erfarenhetens mångfald). Boken ger dr. Harlow särskilda associationer, eftersom han studerade för James när han var student vid Harvard.

Så berättar dr. Harlow i sin egen redogörelse: "Jag tänkte på Anna, och som jag funderade, lekte jag med det tjocka, fyrkantiga glasbläckhornet som jag hade övertagit tillsammans med kontoret flera månader tidigare. Det var en tom, obrukbar artikel efter uppfinningen av reservoarpennan, men jag behöll den därför att den hade en viss, ofördärvad skönhet och den tjänstgjorde emellanåt som brevprens.

Jag sköt bläckhornet åt sidan och vände mig till min elev som satt tyst och väntade på att jag skulle börja. 'Eftersom jag just har kommit tillbaka från en begravning', sa jag, 'kanske vi kan börja ämnet den religiösa erfarenhetens mångfald genom att jag berättar något för er om min syster Annas religiösa erfarenhet.'

Och då plötsligt sprang bläckhornet sönder med en knall som vid ett revolverskott. Det hände just det ögonblick då jag uttalade min systers namn, och vi stirrade båda på det spruckna glasföremålet som fortfarande låg ovanpå skrivbordet men som nu var klivet i mitten. Ingen rörde sig och rummet var tyst.

Så reste sig min elev, darrande och osäker på sig själv. Hon var tydligen mycket förskräckt. 'Vad var det?' flämtade hon. 'Vad var det?' Hon började gå mot dörren. 'Jag är rädd. Jag är rädd för att stanna här, dr. Harlow', sa hon.

'Var inte dum', svarade jag. 'Ni är seniorelev vid Smiths College och seniorelever vid Smiths College skall inte vara vidskepliga. Det finns ingenting att vara rädd för.'

'Det bryr jag mig inte om', sa hon. 'Jag kan inte stanna här nu. Kan jag inte komma tillbaka en annan gång? Vill Ni inte ge mig tid någon annan dag?'

Hon kände sig inte väl till mods i det där rummet, och jag måste medge att jag inte var så lugn som jag ville verka. Jag samtyckte till att träffa henne en annan dag, följde henne till dörren och gick sedan tillbaka till skrivbordet och bläckhornet. Där fanns inga skärvor, och de nyss blottrade sidorna var lika jämna som de glättade utsidorna.

När jag var tillbaka på mitt kontor, satte jag mig åter vid skrivbordet, stirrade på de båda halvorna av bläckhornet, i det jag försökte rekonstruera i detalj de senaste få minuterna. Och så hörde jag en röst, skarp och distinkt. Den sa: 'Det är *klart och tydligt* vittnesbörd?' (Slut på citat från dr. Harlow.)

Dr. Harlow tog det splittrade bläckhornet med sig till en kollega, en professor i fysik, och frågade denne om han kunde tala om för honom hur bläckhornet kunde ha spruckit på det sätt som skett med de fullkomligt släta brottsytorna som var lika jämna som yttersidorna. Han nämnde ingenting om omständigheterna kring händelsen av fruktan för att bli utsatt för löje.

Professorn framkastade flera gissningar och medgav att han aldrig hade sett glas som spruckit på det sättet. Hade dr. Harlow kanske gett bläckhornet ett kraftigt slag med ett tungt, skarpt instrument? Inte?

Professorn gissade närmast på att glaset blivit dåligt bränt vid tillverkningen, så att det spruckit på grund av inre spänningar, kanske efter en plötslig temperaturförändring. Hade dr. Harlow öppnat något fönster? Inte?

"Om det du säger är korrekt", sa professorn, "finns det endast en möjlig förklaring till en sådan här händelse, och det är att föremålet blivit utsatt för någon plötslig vibration. Det skulle kunna spräcka det. Någonting i stil med en ångvissla som får en glaciär att rämna, förstår du."

(Forts. på sid. 13)

Finns det gudsbevis?

I teologiska debatter händer det inte sällan att begreppet "bevis" missbrukas eller feltolkas så att det används i en betydelse som inte överensstämmer med dess vetenskapliga. Om man emellertid studerat något geometri och logik t. ex., bör man ha fått en väldig respekt för nämnda begrepp, ty inom de disciplinerna är ett bevis något absolut bjudande, vilket inte, såvitt tanken kan fatta, ger möjlighet till mer än en slutsats. Men när det gäller sådana livets problem som Guds existens, mänsklig fortlevnad o. dyl., rör det sig om ett så komplicerat material, livet självt i all dess sammansatthet, att det är omöjligt att någonsin vara viss om att man vid bedömningen av problemet har räknat med alla fakta som hör till det. Någoting har man troligen alltid förbisett, och därmed viker all grund för en verklig bevisföring. Bevis i egentlig mening finns nog inte till påståendet att Gud existerar. Men kanske det finns indicier som starkt eller entydigt pekar i en viss riktning? Troende visar ofta på ändamålsenligheten i naturen och menar att inte kan slumpen vara mästararen — och ateisterna svarar med att hänvisa till utvecklings- och ärfthighetsläran, där det antyds en fortgående, långsam utveckling genom naturligt urval under kampen för tillvaron.

Men låt oss, som ett "motdrag" till ateismen, betrakta en företeelse i den döda naturen, där naturligt urval och kamp för tillvaron ej förekommer! En allmän regel är att ett ämne utvidgar sig, när dess temperatur höjs, och sammandrar sig, när temperaturen sänks. I naturen finns emellertid ett viktigt undantag från den regeln: *vattnet*, som har sin högsta specifika vikt vid + 4° och som därför sammandrar sig när temperaturen stiger från 0° till 4°. (Höjs temperaturen ytterligare, sker utvidgning på vanligt sätt.) Eftersom fyragradigt vatten alltså är tyngst, sjunker detta till botten i en tämligen djup sjö och temperaturen där blir aldrig lägre. Endast i de övre vattenlagren sänks temperaturen ytterligare. Om nollgradigt vatten vore tyngst, enligt den allmänna regeln, skulle detta sjunka till botten och sjöarna snabbt bottenfrysa, vilket

skulle medföra svåra faror för det djurliv som finns i sjöarna, om detta alls hade kunnat uppkomma!

Den fråga vi ställer oss är nu: Är denna avvikande reaktion hos vattnet en tillfällighet, en egendomlig naturens nyck, eller finns där ett *ändamål*? Frågan får givetvis lämnas utan definitivt svar, men odisputabelt är i alla fall att vattnets egenhet är av den största betydelse för djurlivet i

EN NY MÄNNISKA I VARDANDE?

Den ökade radioaktiva strålningen, som är en följd av sprängning av atomer, anses utgöra ett allvarligt hot mot mänsklighetens hälsa. Radioaktiviteten påverkar arvsanlagen och ger upphov till missbildningar, som blir ärftliga. Klart är emellertid att förändringar i arvsanlagen, kromosomerna, *kan* få gynnsamma verkningar, leda till utbildning av övernormala egenskaper. I sin bok *Le Matin des Magiciens* (dansk översättning: Den fantastiske virkelighed) berättar Louis Pauwels och Jacques Bergier om gjorda iakttagelser av pågående intelligenstillväxt bland barn. En dr. J. Ford Thomson i Wolverhampton fick 1956 under psykiatrisk behandling en sju års pojke som visade sig vara häpnadsväckande kunnig i astronomi. Detta fall ledde till att läkaren i fråga företog en intelligensundersökning på skolbarn med hjälp av *British Council for Medical Investigation*, läkarna i Harwell samt åttskilliga professorer. Fem tusen barn blev undersökta. Man fann att det pågick "en feberaktig intelligenstillväxt". "Av de sista 90 barn mellan sju och nio år som vi testade, hade 26 en intelligenskvot på 140, vilket gränsar till genialitet. Jag tror att strontium 90, en radioaktiv produkt, som tränger in i kroppen, kan vara ansvarigt för detta. Denna produkt existerade inte före första atomexplosionen."

I ett betydelsefullt arbete, *The Nature of Living Things*, hävdar två amerikanska vetenskapsmän, C.

Brooke Worth och Robert K. Enders, att genernas gruppering har förändrat sig på senaste tiden och att en ny människors håller på att bildas. Ärfthighetsforskaren Lewis Terman har studerat underbarn och säger att medan de flesta underbarn förr som vuxna gick miste om sina övernormala egenskaper, blir de numer högt begåvade som vuxna, och deras intelligens kan inte jämföras med vanliga människors. Deras aktivitet är trettio (!) gånger så stor som en normal, välutrustad människas. Deras hälsotillstånd är förträffligt, de är inte mottagliga för psykosomatiska sjukdomar eller kräfta. Deras känslomässiga och sexuella balans är utomordentlig. Intelligenstillväxten är ett så klart uttalat fenomen att man på en del håll har planer på specialundervisning för brådmogna barn.

I ett följande nummer kommer en artikel av professor V. H. Mottram om en vetenskaplig grundval för gudstro.

Ovanstående uppgifter är alltså hämtade från *Le Matin des Magiciens*, som utkom i Frankrike 1960 och skrivits av Louis Pauwels, en journalist, TV-producent och författare, och Jacques Bergier, som är kemist och atomfysiker.

Det kan i detta sammanhang erinras om den mycket spridda *nyatidsåldersidé*n, enligt vilken människorna under påverkan av nu förekommande ny kosmisk strålning av hög frekvens blir lättare mottagliga för andliga inflytelser samtidigt som alla negativa inflytelser rensas bort från vår jord. Det kan ju hända, ifall idén om en ny tidsålder och högre frekvent kosmisk strålning är riktig, att påverkan sker starkare på barn än på äldre, vilkas hjärna och nervsystem redan färdigbildats.

HAR EN GUDINNA NEDSTIGIT I FATIMA?

Av ANTONIO RIBERA

De egendomliga händelserna i Fátima år 1917 har lett till en tvist som består än i dag. När nu denna sammanfattning presenteras här, är det nödvändigt att göra *ufologer* uppmärksamma på att försök till rationalisering av det mystiska inte på något sätt begränsas till dem som förhåller sig skeptiska till tron på flygande tefat. De som accepterar interplanetariska farkoster, kan själva göra samma tankefel. För de människorna har flygande tefat blivit så godtagbara och till och med så vardagliga att, genom att förklara miraklet i Fátima i UFO-termer, är det möjligt att de försöker förenkla en händelse som är förenad med ett mysterium av gudomligt djup. Det kan faktiskt vara så att UFO:na själva är mer "mirakulösa" än många av oss skulle vilja medge. — Oförklarad utifrån nutida UFO-kunskap blir det faktum att tidpunkten för miraklet i Fátima förutsades med anmärkningsvärd precision några veckor före händelsen.

Några år efter sekelskiftet — 1917 för att vara exakt — när kriget ännu rasade, hände det i Fátima, som är en liten by i Leiradistriktet, ungefär 100 kilometer norr om Lissabon, Portugal, en serie egendomligheter, vilka på den tiden tolkades som "mirakler" men som i dag, noggrant betraktade genom "UFO-linsen", framträder i ett helt annat ljus och fulla av en ny innebörd.

För femtio år sedan var Portugal ett mycket efterblivet land, och de egendomliga händelser som ägde rum i Fátima, ett avlägset hörn av landet, bland okunniga bönder, erhöi naturligt en "religiös" förklaring, så mycket hellre som det var en tid då vidskepelse och övertro rådde på den portugisiska landsbygden. Händelserna tolkades allmänt som en uppenbarelse av Den Heliga Jungfrun; men för två tusen år sedan kunde de ha tolkats som gudarnas ankomst till jorden — fastän vid båda tillfällena avseende besök av utomjordiska varelser, mycket verkliga och varken "gudalika" eller "mirakulösa". M. Agrest, professor i fysik och matematik i Armenien och välkänd vetenskaplig författare i Sovjetunionen, har publicerat en mycket intressant artikel i *Literaturnaja Gazeta* om möjligheten att planeten Jorden i det avlägsna förflutna har besökts av "kosmonauter" från andra planetsy-

stem. Som stöd för sin tes lägger han fram Baalbektemplet och dess stora plattform (en startplats?), de egendomliga målningarna från Tassili (Hoggar, Sahara) som upptäckts av Henri Lothe, med den "stora marsguden". Han citerar från bibeln och framhäver sin välkända teori om förstöringen av Sodom och Gomorra genom en kärnexplosion. Han hänvisar till upptäckten av tektiterna i åtskilliga delar av jorden (Libyen, Indien och Australien), den återstod av antik kunskap som finns i gamla traditioner, såsom Mayakalendern, den kunskap som de afrikanska dogerna äger om Sirius' mörka drabant. Han nämner också kännedommen om den tionde pleiaden, osynlig för blotta ögat, som medelhavsfolken äger, han hänvisar till Mars — den torra planeten — och Venus — planeten med en ocean — till Mars' två satelliter, nämnda av Swift i Gullivers resor (Phobos och Deimos upptäcktes officiellt av Asaph Hall 1877) och även av Voltaire i *Micromegas*.

Det verkar som om ett visst faktum, mera tidsnära, borde läggas till den lista som sammanställts av professor Agrest. Och detta faktum bekräftar följande lag: samma händelser tenderar att ges olika förklaringar beroende inte endast på under vilken tid de skedde utan även på den kulturella bakgrund mot vilken de ägde rum.

Om vi talar modernt UFO-språk, kan vi säga att iakttagelserna (sightings) gjordes under tiden från den 13:e maj 1917 till den 17:e oktober samma år. Tillsammans var det sex iakttagelser. Vittnena var: Lucia de Jesus, tio år, och hennes kusiner Francisco och Jacinto Marto, nio och sju år gamla, fåraherdar. (Till den femte iakttagelsen fanns det flera hundra vittnen, och den sjätte gjordes av 70.000 personer.)

Dessa barns upplevelser skulle i dag räknas till "kontaktberättelserna", ty kontakter var de: vid alla de sex rapporterade fallen mötte barnen en "himmelsk varelse" i Cova da Iria, en väldig bukt, ungefär cirkelformad, som ligger 2,5 kilometer från Fátima. På denna plats såg barnen en blick på himlen, när de samlade ihop sina får vid middagstiden. Några minuter senare syntes en vit, lysande skepnad nära ett litet ekträd.

Nu måste vi hålla i minnet den allmänna lag, som angavs ovan: — hur kunde egentligen en rymdvarelse ha tätt sig för tre okunniga, obildade barn i ett katolskt land för femtio år sedan? Jo, naturligtvis som Den Heliga Jungfrun! Som de senare sade: "Den underbara frun såg ung ut. Hennes klädedräkt, vit som snö och fäst med ett gyllene band runt halsen, täckte hela hennes kropp. En vit kåpa med gyllene bräm omslöt hennes huvud (detta kunde vara en rund genomskinlig hjälm liknande ett helgons gloria). Intill händerna (inte i dem) var det ett radband av den vackraste pärlvita färg (kom ihåg rymdvarelsernas lysande bälten som nämnts av Oscar Linke, Siragusa och andra moderna kontaktpersoner). Ansiktet var omgivet av en gyllene gloria." Nu började någon sorts telepatisk dialog mellan "Frun" och de tre barnen. Dialogen var uppenbarligen mycket religiös till sitt innehåll, men åter måste vi påminna oss om mentaliteten och bakgrunden hos de tre barnen och deras land på den tiden. De kunde helt enkelt inte tilltalas i moderna, vetenskapliga ordalag. (Tänk också på den vite upptäcktsresanden som presenterar sig för efterblivna infödingar som "den store vite guden" för att vinna deras vördnad och lära dem vissa enkla begrepp och sanningar!) Å andra sidan tycks det verkligen finnas någon mystisk länk mellan flygande tefat och religiös tro; bibeln är, som min vän Eugenio Danyans, bibelkännaren, kunde visa, full av oförklarade länkar av detta slag, alltifrån ordet "galgal", begagnat om Jahve, som har betydelsen "hjul" eller "kretsformig rörelse" på hebreiska, till det sinaiska "kontaktfaller" vilket resulterade i de tio buden. Detta är inte att förneka Gud; Danyans menar att Han kunde ha använt budbärare eller änglar.

Det nu sagda rör den första Fátima-kontakten. Den andra ägde rum den 13:e juni och var mycket lik den första. Denna gång sade "Frun" att hon skulle vilja att de tre barnen lärde sig läsa.

Den tredje "kontakten", eller "uppenbarelsen" enligt katolska kyrkans terminologi, ägde rum precis en månad senare. Många präster, bland dem kyrkoherden i Fátima, Manuel Marques Ferreira, var skeptiska eller

öppet fientliga gentemot uppenbarelserna. Kyrkoherden trodde till och med att det kunde vara djävulen själv som frestade barnen. Sådan var fanatismen på den tiden att de tre arma barnen till och med sattes i fängelse under några dagar. När den tredje kontakten ägde rum, sade Varelsen för första gången till barnen att i oktober skulle Hon utföra ett stort mirakel för att övertyga alla.

Den fjärde uppenbarelsen skulle ha ägt rum den 13:e augusti, men barnen blev försenade och togs till Vila Nova de Ourem i en bil av Arturo d'Oliveira Santos, Vila Novas borgmästare, en frimurare och ateist, vilken utfrågade barnen och hotade dem, innan han kidnappade dem. Detta kan ge läsaren en uppfattning om atmosfären på den tiden. Efter en hjärntvättning av senor Santos, fick barnen tillåtelse att bege sig till Cova da Iria den 19:e, men denna gång mötte de varelsen på en oväntad plats i Valinhos.

Den 13:e september var vittnena väldigt många, och de kunde till och med se "skeppet" i vilket Varelsen kom till mötesplatsen. Enligt kyrkoherden i Leira, som var ett av vittnena, kom Frun i ett "aeroplan av ljus", en "jättestor glob som flög mot väster med måttlig fart. Den utstrålade ett mycket skarpt ljus". Några andra vittnen såg en vit Varelse som kom ut från globen, vilken några minuter senare gav sig av och försvann i riktning mot solen. För sin del såg de tre små fåraherdarna också Frun, som åter sade att i oktober skulle hon utföra ett mirakel som alla skulle se. Denna gång förekom fenomenet tillsammans med en klassisk ingrediens i UFO-observationer: "änglahår" föll från skyn (fils de la Vierge på franska) "som snöflingor vilka smälte bort när de föll mot marken".

Men den viktigaste "iakttagelsen" hade ännu inte ägt rum. Den hände, såsom utlovats av den himmelska Varelsen, den 13:e oktober och sågs av tusentals vittnen, sedan nyheten om att någonting "stort" skulle hända denna dag, hade spritt sig över hela Portugal.

Det som kännetecknar denna händelse, påminner ännu starkare om nutidens tefatsiakttagelser. Sedan den tidiga morgonen var alla vägar som ledde till Fátima, fyllda av "pilgrimer", fanatiker och helt enkelt nyfikna samt även ateister (det fanns ett stort antal icke-troende på den tiden i katolska länder som Spanien och Portugal), som begav sig dit för att förlöjligen de andra. Olyckligtvis

började dagen molnig och våt. Klockan halv tolv hade mellan 50.000 och 70.000 människor samlats i Cova da Iria. Bland dem fanns det många reportrar som var utsända av tidskrifter i Lissabon och Porto. Vid middagen började underverket med solen: den sken genom molnen (det regnade kraftigt) och började sin dans.

Men låt iakttagelsen förklaras av ett väl kvalificerat vittne: professor Almeida Garrett, framstående vetenskapsman, professor vid Coimbrauniversitetet, vilken var bland mängden: "Det regnade hårt, och regnet blötte ner allas kläder. Plötsligt sken solen genom de täta moln som täckte den; alla tittade ditåt... *Den såg ut som en skiva* med mycket bestämd kontur; den bländade inte. Jag tror inte att man kan likna den vid en matt silverskiva, som någon sade senare i Fátima. Nej. Den hade snarare en klar, föränderlig skärpa, *som man kunde jämföra med en pärla*... Den såg ut som ett *blänkande hjul*... Detta är inte poesi; mina ögon har sett det... Denna tydliga skiva började plötsligt vända sig. *Den roterade med ökande hastighet*... Med ens började mängden skrika av ångest. Solen, under det den hela tiden gick runt, började falla mot jorden, rödaktig och blodig, hotande att krossa var och en under sin brännande massa..."

När skivan, hela tiden roterande, sänkte sig mot mängden, hade många människor *en stickande förnimmelse* samtidigt med hetta. Från en plats på tolv kilometers avstånd från Fátima, såg några andra vittnen också "solens dans". Men de astronomiska observatorierna över hela världen hade inte märkt någonting ovanligt den dagen... Detta betyder att det var ett lokalt fenomen; ett fenomen som ägde rum på mycket låg höjd (några hundra meter antagligen) och var avsett endast *för de människor som var församlade* i Fátima för att göra intryck på dem.

I vår tid, i ett helt annorlunda andligt klimat, och när mycket pekar på tidigare besök på jorden av varelsor som inte varit från denna värld (inte övernaturliga varelsor utan sådana som kan vara lika oss själva men i besittning av intelligens och tekniskt kunnande som övergår det vi har) kan de egendomliga händelserna i Fátima betraktas i ett annorlunda och mer avslöjande ljus. Kanske Fátima var ett av *deras* sista försök att kontakta oss i större skala; kanske de tålmodigt väntar till den tid då vi kan stå vid deras sida som likar (eller liksom lärjungar) och inte

längre såsom efterblivna infödingar som konfronteras med "de stora vita gudarna som har nedstigit från himlen..."

(Från Flying Saucer Review nr. 2, 1964)

Kommentar:

Det är onekligen (i synnerhet i professor Garretts beskrivning av fenomenet) mycket som på ett slående sätt påminner om vår tids tefatsobservationer, t. ex. den roterande och lysande skivan med ett föränderligt ljus som inte bländade, och den stickande förnimmelserna. Men det är ju flera osäkerhetsmoment i denna sak. Händelserna ligger ett halvt århundrade tillbaka i tiden, och det finns ingen garanti för att Riberas artikel väl återger de faktiska upplevelserna år 1917. Man får dock inte låta ens skepsis sätta omdömesförmågan ur spel. Fallet är väl känt, och citaten går av allt att döma tillbaka till tiden *innan någon talade om flygande tefat*. Överensstämmelsen med vad som nu sägs vara tefatsiakttagelser, är så stor att det torde vara svårt att komma ifrån att vad människorna i Fátima upplevde år 1917, var ett fenomen av samma slag som det som nu kallas flygande tefat.

RYMDMÄNNISKOR I SVERIGE?

Finns det "kontaktpersoner" i Sverige? — Det finns i alla fall människor här i vårt land som uppger att de haft besök av personer som säger sig komma från någon främmande planet. Dessa interplanetarier (?) utseende är som vårt, och det intrycket ger, är inte ovanligt, men de har fullständigt övertygat åtminstone en del av sina kontakter om sitt utomjordiska ursprung, genom att de kunnat — så uppges det — riktigt förutsäga framtida händelser samt visat sig äga en kännedom om dem de tagit kontakt med, som de inte rimligtvis kunde haft, om de varit människor som vi. "Hans hjärna var mer utvecklad än vår", säger en av kontakterna.

Fakta om de möten med rymdmänniskor som skall ha ägt rum, har i viss mån bevarats hemliga, men i några fall har kontaktpersonerna berättat en del för en trängre krets. I ett fall har det, såvitt red. rätt förstått det, varit fråga om en fortlöpan-de kontakt. I en, vi får hoppas inte avlägsen, framtid skall en bok skrivas av svenska kontaktpersoner, men till dess denna utkommer, får red. inte avslöja deras identitet.

George Hunt Williamson avslöjad

Av JOHN J. ROBINSON

När jag skrev mina artiklar för Journal of Correlative Philosophy, samlade jag en hel del upplysningar om olika kontaktpersoner inom flygande tefatsfältet. En del av upplysningarna fick jag aldrig användning för. Många av dem gällde det som George Hunt Williamson uppgivit om sig själv i Who's who in America (Vem är vem i Amerika) och i American Men of Science (Amerikanska vetenskapsmän) samt vad som uppges om honom på omslaget till hans böcker och i reklamen för böckerna.

En del av innehållet i denna artikel är bekant för dem som länge läst Saucer News. Emellertid, när Jim Moseley berättade för mig att man vid en sådan turistattraktion som "Korallslottet" kan finna vissa av ifrågavarande uppgifter om Williamson på framträdande plats, ansåg jag att det var tid att helt och hållet ta upp fallet igen. Därför ber jag om uppmärksamhet för följande sammanfattning:

Mr. Allen Weber som tillhör styrelsen för universitetet i Evanston, Illinois, har i ett av honom undertecknat brev förnekat att Williamson erövrat doktorsgraden vid Northwestern University och bett om Williamsons adress för att kunna förbjuda honom att lämna sådana upplysningar.

University of Arizona har med skärpa förnekat att någon doktorsgrad eller annan utmärkelse tilldelats Williamson. Det uppger att han inte var kvalificerad för enkelt scholarship (stipendium) i februari 1951 och aldrig senare erhållit sådant — detta har meddelats i ett brev, undertecknat av David Windsor, registrator och Director of Admission, University of Arizona, Tucson, Arizona, daterat 13 april 1960.

Uppgiften av Williamson i American Men of Science samt i publiciteten kring hans böcker att han erhållit staten Illinois arkeologiska sällskaps Gold Key (guldnyckel) har tillbakavisats av Mr. William Smail, en före detta president i sällskapet, som uppger att endast tidigare president, av vilka han känner alla personligen, någonsin fått guldnyckeln. Han förnekar att Williamson varit

medlem av sällskapet och uppger att denne aldrig emottagit guldnyckeln — detta har meddelats i ett av Mr. Smail den 30 maj 1960 undertecknat brev. Vid samma tid tillbakavisade också Mr. Ed Meiners, den då fungerande presidenten i sällskapet, de uppgifter som Williamson gett, och uppgav att han tagit kontakt med Williamsons förläggare i saken — detta meddelades i ett brev, undertecknat av honom 14 mars 1960.

Williamsons uppgift om medlemskap i American Association for the Advancement of Science (Amerikanska sällskapet för vetenskapens befrämjande), har förklarats av Mr. Hans Nussbaum, Business Manager i A.A.A.S., vilken i ett brev från Washington, undertecknat av honom, uppger att Williamsons medlemskap utgick 1956.

Redaktören för American Men of Science, Jacques Cattell, meddelar i ett av honom undertecknat brev att på grund av de många förfrågningarna har en undersökning gjorts och att Williamsons namn skall uteslutas från kommande upplagor.

Det nationella antropologiska och arkeologiska museet i Lima, Peru, försäkrar att nationella arkeologiska sällskapet aldrig sett till någonting av den stora inkamur som Williamson säger sig ha upptäckt, inte heller har peruanska regeringar givit Williamson något tillstånd att göra arkeologiska utgrävningar. Detta har meddelats i ett brev, skrivet och undertecknat av sekreteraren, George C. Muscle.

I ljuset av alla dessa brev är jag böjd att tro att Great Western University of San Francisco, Kalifornien (om vilket man inte kan få någon upplysning från tillförlitliga källor) är en avläggare av det Western University of San Diego, som federala handelskommissionen 1951 förbjöd att sälja doktorsgrader i medicinfri läkekonst (drugless healing). Detta massageinstitut förbjöds också att använda ordet universitet.

Det förefaller mig, på grund av att officiella källor inte upptar detta "universitet", som om avdelningen för antropologi i Great Western University är en avdelning av ett fusk-

universitet, en s.k. "degree mill", och inte av någon officiellt accepterad institution. Våra läsare kanske erinrar sig att Williamson sagt sig vara ledare för denna avdelning för antropologi.

En del av de upplysningar som ges ovan, har tillställts mig av personer som inte vill ha sina namn offentliggjorda. Emellertid skall det vid kontroll visa sig att samtliga uppgifter är med sanningen överensstämmande.

Så en del fascinerande upplysningar om vad Williamson på senaste tiden företagit sig:

I augusti 1961 rapporterade Mr. Takanashi, redaktör för Japans UFO Intelligence och en mycket god ufo-forskare, att Williamson hade rest till Japan med S.S. Sanuki Maru på ett pass som bar namnet L. Obrenovic. Eftersom det är olagligt att förfälsa pass, undrar man över detta. Williamson hade förklarat att emedan Obrenovic var svårt att uttala, använde han namnet Williamson i sitt dagliga liv.

Vi har emellertid en del ytterligare upplysningar om detta namn, ty det användes först i samband med en bröllopsceremoni i San Luis Obispo, Kalifornien, strax före första januari 1961. Denna dag innehöll Telegram Tribune i ovan nämnda stad historien att H. K. H. Prins Michel d'Obrenovic-Obilic van Lazar, Hertig av Sumadya, hade bevistat en bröllopsceremoni tillsammans med sin hustru och sin son Marc, från Paris. Historien meddelade vidare att prinsen var en känd antropolog som skrev under författarnamnet George Williamson.

En kontroll med jugoslaviska myndigheter visade att en kunglig familj med namnet Obrenovic fanns till år 1903. Det året lönnmördades familjens överhuvud av revolutionärer, och man känner inte till någon nu levande avkomling.

Det är möjligt att George Hunt Williamson är en Obrenovic av födseln, men hans anspråk på att vara familjens överhuvud måste befästas av genealoger. Själv är jag en Robinson, men jag betvivlar starkt att jag

(Forts. på sid. 13)

Astronomin i Nostradamus profetior

Av GUSTAF GUSTAFSSON

Astrologer försöker som bekant göra förutsägelser om människors framtid med ledning av födelsedatum (helst även timme och minut). Med hjälp av sina *stjärntabeller*, efemerider, kan de räkna ut hur planeterna varit belägna på himlavalvet i en viss människas födelsestund och sedan, med hänvisning till astrologisk erfarenhet, få kännedom om himlakropparnas inflytelser på denna människas kommande öde. Varje planet säges ju ha vissa astrologiska egenskaper, vilka växlar alltefter planetens ställning i zodiaken samt förhållandet till andra planeter.

Det är enligt astrologin också möjligt att göra prognoser angående nationer med ledning av horoskopet för någon ledande statsman, varvid kritiska tidpunkter i statsmannens liv skulle vara kritiska även för hans land. När det emellertid gäller att förutsäga händelser i en avlägsen framtid med vid tiden för profetian okända mänskliga storheter och statsbildningar, kommer naturligtvis den astrologiska prognosmetoden ohjälpligt till korta, bunden som den är vid existerande människors horoskop.

Hur förhöll det sig då med Nostradamus, den store franske läkaren och siaren, som levde i en tid (1503—1566) då astronomi och astrologi var sammanflätade och även de största astronomer ställde horoskop åt furstliga personer? Jo, Nostradamus vill för även han de kungligas önskemål om horoskop, men inga av hans 1165 profetiska strofer eller andra framtidskildringar tillkom med hjälp av astrologiska beräkningar, och detta skulle inte heller ha varit möjligt utom i fråga om de mest närliggande händelserna. Denne mänsklighetens måhända störste siare ägde i rikt mått den psykiska kraft som sätter en människa i stånd att se in i framtiden, och han hade därför endast att teckna ned de högdramatiska tilldragelser som passerade revy för hans inre syn. Men Nostradamus tidsbestämde en del kommande händelser genom att nämna samtidigt inträffande himlaföreteelser, t. ex. planetkonjunktioner. I mina böcker *Europas framtid enligt Nostradamus* (1956) och *Nostradamus profetior*

(1961) har jag bl. a. redogjort för de sammanlagt 24 profetiska strofer där siaren på nämnda sätt anger tidpunkten för en del framtida tilldragelser. Då jag antar att de flesta av denna tidskrifts läsare är obekanta med mina böcker, skall jag här nämna några av dessa profetior och väljer sådana som har gått i fullbordan och därför kunnat verifieras.

Sixain 52

La grand Citéquin'a pain à demy,
Encor vn coup la saint Barthelemy,
Engrauera au profond de son ame,
Nîmes, Rochelle, Geneue & Montpellier,
Castres, Lyon, Mars entrans au Belier,
S'entrebattront le tout pour vne Dame.

I den stora staden, som ej haver bröd åt hälften,
skall ännu ett slag inrista den helige Bartholomeus
i djupet av deras hjärtan.
Nîmes, La Rochelle, Genève och Montpellier,
Castres, Lyon, Mars inträdande i Väduren,
alla bekämpa de varandra för en drottningsskull.

Efter segern över katolikerna vid Ivry nära Paris den 14.3 1590 belägrade hugenottledaren Henrik av Navarra huvudstaden i fyra månader. Den hade bröd för endast en månad, varför befolkningen på slutet måste äta hundar, katter och råttor. Belägringen och det långvariga religionskriget i Frankrike var ett resultat av Bartholomeinatten den 24.8.1572, vars fasor anstiftats av drottning Katarina (av Medici). Under belägringstiden inföll f. ö. den heliga Bartholomeus dödsdag, den 25 mars. Planeten Mars inträdde i Vädurens stjärnbild den 28 mars.

Sixain 46

Le pouruoyeur mettra tout en desroute,
Sangsuë & loup, en mon dire n'escoute,
Quand Mars sera au signe du Mouton,
Joint à Saturne, & Saturne à la Lune,
Alors sera ta plus grande infortune,
Le Soleil lors en exaltation.

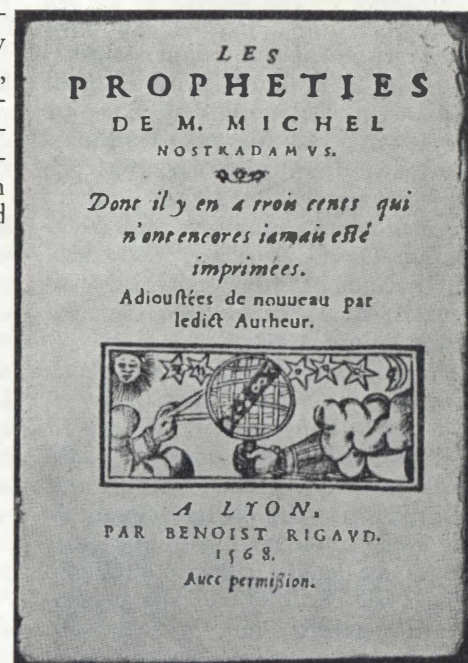
Leverantören bringar allt till nederlag, blodigeln-vargen lyssnar ej till mitt tal. När Mars befinner sig i Fårets tecken, förenad med Saturnus och Saturnus med månen, då kommer din stora olycka. Solen är då på sin högsta höjd.

"Leverantören" är sjöfartsnationen England, vars enständiga motstånd och koalitioner till sist fällde Napoleon I, vilken av siaren kallas "blodig" för sina blodiga krigs skull och "varg" efter det misslyckade vinterfälttåget i Ryssland 1812. "Fåret" står här för Stenbocken, i vars stjärnbild Mars och Saturnus var i konjunktion den 16 april 1815 på long 311°, medan Saturnus och månen var i konjunktion i Stenbocken den 27 april samma år på long. 311,6°. Den 22 juni vid sommarsolståndet var de hundra dagarna slut för Napoleon i och med hans abdikation den dagen.

VI 4

Le Celtique fleuve changera de riuage,
Plus ne tiendra la cité d'Agripine:
Tout transmué ormis le vieil langaige.
Saturne, Leo, Mars, Cancer en rapine:

Den franska (keltiska) flodens strand bliver förändrad,
den agrippinska staden skall ej längre härskas där.
Allt förändras utom det gamla språket.
Saturnus i Lejonet skall plundra Mars i Kräften.

Den franska floden är Seine, och staden vid dess strand är Paris, som här liknas vid den trolösa (och grymma) romerska kejsarinnan Agrippina d. y., eftersom staden gav sig utan strid åt Hitlers arméer 1940. Vid Hitlers födelse den 20.4.1889 stod Saturnus i Lejonets tecken på long. 133°, och när den tredje franska republiken blev till, den 4.9.1870, var Mars i Kräftans tecken på long. 116°, liksom fallet var den 28.6.1940, när den tyska utplundringen av Frankrike började.

Ja, plundring och förstörelse av egendom och förlust av miljontals oskyldiga människoliv markerade Hitlers och hans arméers framfart i Europa, men Nemesis vakade, och slutet för nazistledarna kom i sinom tid (strof IX 62):

Au grand de Cheramon agora,
Seront croisez par ranc tous attachez,
Le Pertinax Oppi, & Mandragora,
Raugon d'Octobre le tiers seront laschez.

För den store, offentligt, i rullstolen
skola alla de fasttagna i rangordning dö,
den hårdnackade talaren, mandragoran och sönderslitaren.
Den tredje oktober bliva de (övriga) hängda.

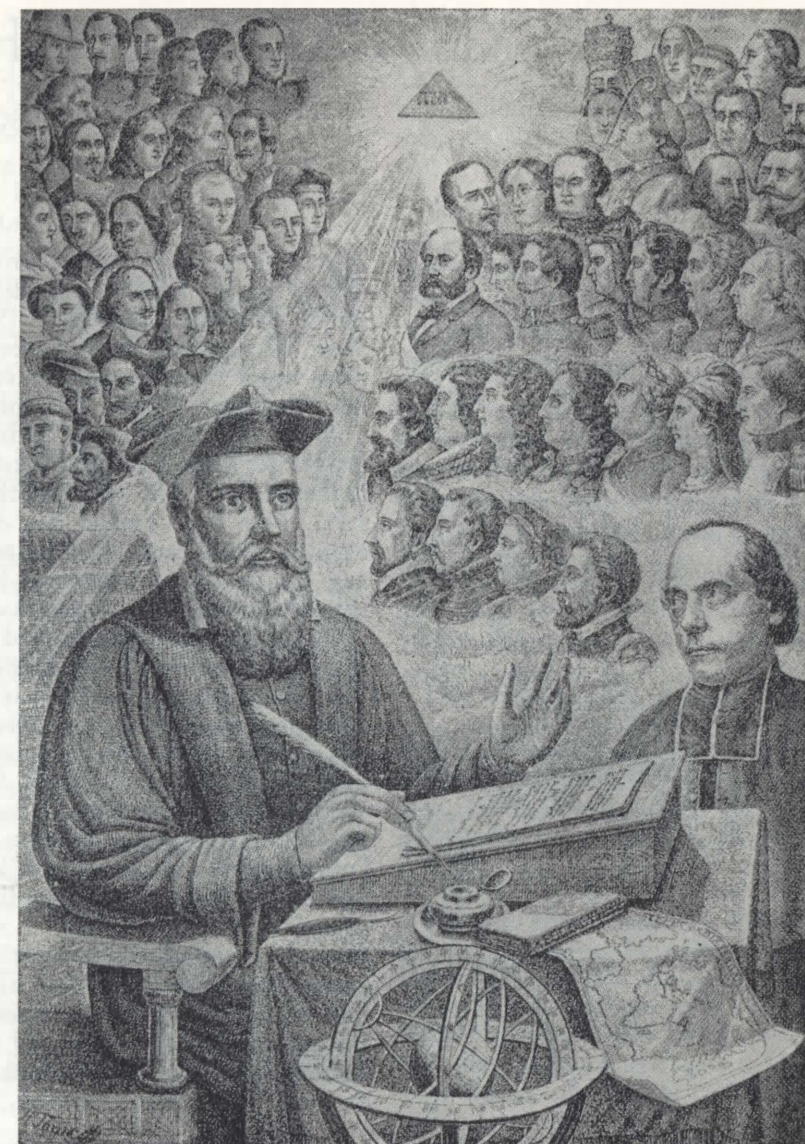
Grek. "agora" = "offentlig plats". Det grekiska "cheramon" = ett åkdon, som rullas för hand. Det syftar på president Roosevelt, vilken ju under sin ungdom fick polio och där efter måste använda rullstol. "Pertinax" är latin och "oppi" = "opinant"; uttrycket syftar på Hitler, och mandragoran eller alrunan syftar med sin ap- eller människoliknande fot på Goebbels, som hade klumpfot. Grek. "raugon" = "sönderslitan-

ANNA-LISA HELLE MÅSTE MAN TRO PÅ KRISTUS? Med förord av Alf Ahlberg

"En recension? Ja, visst kan jag med alla gamla ord tala om hur bra den här boken är, ty det är den verkligen, men det skulle ändå ej säga allt. Jag kan endast uppriktigt säga om denna lilla, men STORA bok: den angår oss alla sökande människor. Alltså: köp boken och Du har fått en pärla, som inte mister sin glans."

E. N. i Tid o. Rum

LITTERATURFÖRLAGET 6: 50
I alla boklädor.

de" syftar på den sönderbombande Göring, som jämte 10 andra nazistledare dömdes i Nürnberg den 1.10.1946 men tog sig själv av daga

med gift. De övriga hängdes den 16 oktober, vilket är detsamma som den 3 enligt den på siarens tid gällande gamla stilen.

Du kom allena. Du skall gå bort allena.

Ingen skall följa dig över dödens tröskel utom dina egna handlingar.

Swami Sivananda

Du kan inte bli yogi, om du talar mycket.

Swami Vivekananda

Benares ligger i öster, Mecka i väster. Men utforska ditt eget hjärta, ty där finns både Rama och Allah.

Kabir

Visdomsorden är hämtade från en antologi — YAMA. Yogaens förste trin. Borgens Forlag, Köpenhamn.

ÖVERNATURLIG BILD AV JESUS

Det finns en pingstkyrka i Nassau på Bahamaöarna, där ett ansikte som påminner om de traditionella bilderna av Jesus Kristus, kan ses på väggen. Redaktör Jim Moseley i Saucer News såg det under ett besök 1963 i Västindien. Han bad vaktmästaren öppna kyrkan och såg samma ansikte som många andra hade sett under några veckors tid. Fastän det uppgavs att alla försök att fotografera ansiktet hade misslyckats, tog Moseley i alla fall ett foto inne i kyrkan, men ansiktet syns inte på det. Bilden publicerades sedan i Saucer News, och några läsare meddelade tidskriften att de kunde se Jesu ansikte just på den plats på väggen, där det hade syns i verkligheten.

ALEXIS CARREL OCH LOURDES

Av MAXIM MAURITSSON

Bland de läkare, som intresserat sig för helbrägdagörelserna i Lourdes, intager Alexis Carrel en icke obetydlig ställning. Denne fransk-amerikanske kirurg och fysiolog (1873—1944), som 1900 blev med.dr. och 1909 professor vid Rockefellerinstitutet, är bekant av olika anledningar: dels på grund av sin desinfektionsmetod, dels därför att han 1912 erhöill nobelpriset i medicin, dels enär han 1935 utgav sin berömda bok "Man The Unknown" (på svenska: "Den okända människan" 1936).

Efter hans död fann man bland hans efterlämnade papper en skrift, som 1949 utgavs under titeln "Le Voyage de Lourdes" (på engelska: "Journey To Lourdes", med förord av Charles A. Lindbergh, 1950). I denna bok skildrar Carrel sitt besök i Lourdes 1903. Han var då ung läkare i Lyon och icke troende. Han hade hört talas om undren i Lourdes och tagit del av hithörande litteratur, både den negativa kritiska och den cpologetiska. Han ansåg många skäl tala för att dessa under var inbillning. Å andra sidan var det svårt att förklara, att metodiska forskare ännu ej kunnat avslöja denna medvetna eller omedvetna svindel. Han beslöt sig därför för att själv fara dit och göra en undersökning. Han råkade då personligen bevittna Marie Baillys helbrägdagörelse i juli 1903 från tuberkulös bukhinneinflammation. För detta tillfrisknande lämnade han två redogörelser. Den ena är populär och utgör stoffet för "Voyage à Lourdes". Den andra är strängt vetenskaplig och offentliggjordes 1909 av dr. Boissarie, som kallade den "ett mönster av objektivitet och noggrannhet".

Sistnämnda rapport väckte stort uppeende och mycken diskussion. "I Frankrike, som vid denna tid var dominerat av materialistisk vidskepelse, var en sådan rapport detsamma som en blamage... Men han ansåg sig som ärlig vetenskapsman böra uppriktigt tala om, vad han hade funnit. Vid denna tid var detta sensationellt. Numera har hundra, ja, tusentals läkare från hela världen gjort liknande iakttagelser. Underverken i Lourdes bestrids numera knappast av

några andra läkare än sådana, som dels är naiva materialister, dels icke själva studerat Lourdes." (Stolpe) Skam till sägandes tycks intresset för dessa fakta vara förvånansvärt ringa hos svenska folket. "Journey To Lourdes" lånades t.ex. endast tio gånger på Malmö stadsbibliotek från utgången av 1950 till utgången av 1962. När förf. lånade den den 12 oktober 1962, fanns den på magasinet, dit den hade lagts med hänsyn till dess mycket låga lånefrekvens.

En av Carrels kamrater vid medicinska fakulteten i Lyon berättade i "La Science et la Vie" för år 1919, vilka omständigheter som kom Carrel att för första gången befatta sig med tilldragelserna i Lourdes. Carrel, då prosector i histologi, kallades en dag till en flicka som drabbats av en kall tuberkulös abcess i högra höften. Sjukdomen hade länge behandlats resultatlöst. Carrel försökte i sin tur förgäves använda alla upptänkliga botemedel. I sin förtvivlan tillrådde han slutligen familjen att skicka patienten till Lourdes. Kort tid därefter satt Carrel till bords med några av sina lärare och kamrater, bland

vilka fanns även denna episods berättare. Samtalet kom att röra de besynnerliga fall, som envar av de närvarande varje dag kunde iakttä i sin sjukhuspraktik.

"Apropå — sade någon av dem — vad gör Ni, Carrel, med Er unga patient?"

"Jag har sänt henne till Lourdes" — sade den unge kirurgen leende.

"Till Lourdes?..." och alla brast ut i skratt.

"Och Ni tror, att Ni kommer att bota Er patient på detta sätt?"

"Minsann — svarade Carrel — när jag gav henne detta råd, försäkrar jag Er, att jag ingalunda litade på det. Vad ville Ni, att jag skulle göra? Man måste ju göra något. Men i morse, mina herrar, återsåg jag min lilla patient efter hemkomsten från Lourdes. Nåväl, jag skall tala om för Er något häpnadsväckande: jag återsåg henne botad..."

"Botad?..."

"Ja, alldeles botad. Inte det minsta spår av varbildning. Lourdes lyc-

kades på några dagar med vad jag sedan månader misslyckats med. Detta måste rubriceras som under."

Kalla kårar gick genom hela sällskapet. Lyons skola var då mycket materialistiskt inställd, och man tyckte inte så mycket om dessa läkemetoder, som var en smula märkvärdiga och verkade ganska kätterska.

"O, jag förklarar ingenting — fortsatte Carrel mitt i den allmänna tystnaden — jag diskuterar inte. Jag uppställer ingen hypotes, ingen tolkning. Jag meddelar faktum, det är allt! I fråga om mekanismen..."

"Onödigt insistera på det — avbröt då professor C. Carrels ord — onödigt insistera på det. Med sådana idéer, min herre, tror jag mig kunna säga Er, att Ni ingenting har att göra bland oss. Aldrig kommer Lyons fakultet att öppna sina dörrar för Er."

"Om det verkligen är så — sade Carrel — så går jag min väg. Det fattas inte platser, där man kommer att vara välvilligt inställd mot mig..."

Carrel gjorde som han sade: han gick sin väg. Han begav sig till Amerika, och hans forskningar gjorde honom snart ryktbar. Denna episod var upptakten till Carrels beaktansvärda vetenskapliga bana, den tillfälliga händelse, som för honom öppnade vägen till framgångarna.

Artikel och illustration från boken "Undren i Lourdes från medicinsk synpunkt".

När bläckhornet...

Forts. fr. sid. 5

Dr. Harlow tillägger: "Jag talade aldrig om för honom hur signifikativ hans kommentar om någon vibration är för allvarliga psykiska forskare. Åter och åter har fakta pekats på vibrationer som inte ännu har kalibrerats med kända vetenskapliga metoder, men om sådana vibrationer verkligen förekommer, har människan ännu inte haft möjlighet att fastslå deras existens."

Jag funderade själv på det där med jämnheten hos brottsytan och frågade dr. Harlow: "Var den verkligen så där jämn eller..."

"Ja, den var alldeles jämn", svarade han. "Jag har fortfarande kvar bitarna och kan skicka dig ett foto om du vill."

För att komma till klarhet om hur en brottsyta i glas kunde bli så där

jämn, företog jag mig själv en del undersökningar. Jag skrev till Corning Glass Works i Corning, New York, berättade om dr. Harlows bläckhorn och frågade om de kunde förklara jämnheten hos de där ytor. De kunde det, och deras förklaring tjänar till att göra denna märkliga händelse ännu mer märklig. Enligt Cornings informationsavdelning var splittringen av glasföremålet i full överensstämmelse med glasets fysiska byggnad, fastän ganska ovanlig. Deras brev tillade att, medan de var glada att tillhandahålla upplysningen, ville de inte bli inblandade i det parapsykiska resultatet av problemet.

Cornings förklaring går ut på detta: Glas är skört och, eftersom det inte ger vika för tryck, bräcks det abrupt, när spänningar appliceras. Brott på glas kommer ofta av små sprickor, vanligen ytrispor så små att de inte kan upptäckas ens under ett mikroskop. Dessa ofta osynliga sprickor som ligger ytterst nära varandra, kan orsaka en koncentration av spänning mycket kraftigare än en mer obestämd sådan som vanligen förekommer på samma ställe.

I dr. Harlows bläckhorn får man anta att betingelserna fanns i form av osynliga repor och dylikt som utgjorde perfekta förutsättningar för att föremålet plötsligt skulle springa itu.

Beträffande brottsytornas jämnhet, förekommer detta ofta i glas som har blivit dåligt brända vid tillverkningen. Dåligt bränd betyder svaga spänningar inne i glaset. Följden blir att när en spricka långsamt kryper fram genom glaset, kan den omärkligt gå fram till nära slutet av sin bana, där den så ger upphov till en skarp, pistolskottliknande knall. En sådan långsam sprickning börjar förmodligen med en jämn, spegelliknande yta som sedan bibehålles under det sprickan utbildas genom glaset.

I motsats till detta skulle en snabb sprickning på grund av mekaniskt tryck ge en ojämn brottsyta.

Men hur förklarar nu allt detta att dr. Harlows bläckhorn sprang sönder när han uttalade sin systers namn? Om Anna verkligen gjorde det, som omständigheterna antyder, hur gjorde hon det då?

Kanske dr. Harlows gissning att hon gjorde det genom att utsätta t. ex. en mikroskopisk spricka i glasytan för någon sorts vibration, är lika god som någon annan.

Vad vibration kan åstadkomma är fint illustrerat i berättelsen om hur Caruso spräckte ett vinglas helt enkelt genom att sjunga en ton som satte glaset i samsvängning med hans röst.

Men hur skulle en diskarnerad intelligens kunna åstadkomma en sådan vibration?

Är det tänkbart att en diskarnerad intelligens, såsom den då nyligen avlidna Anna, kunde ha anbringat tillräcklig psykokinesi (PK) i form av, låt oss säga, någon vibrationskraft, för att åstadkomma den slutliga isärsprickningen just i det ögonblick då dr. Harlow uttalade hennes namn? Gör omständigheterna ett "tillfälligt sammanträffande" osannolikt? Kort sagt, vad är klart och tydligt vittnesbörd?

Den vetenskaplige skeptikern skall vara snabb att påpeka att dr. Harlows eget undermedvetna, i det att det ivrigt sökte efter bevis på Annas närvaro, kunde ha skapat PK-vibrationen eller vad det nu var som spräckte glasföremålet.

Så det slutgiltiga, ovedersägliga beviset på att personligheten överlever döden, undflyr oss än en gång.

Reprinted by special permission of FATE Magazine, Evanston, Ill., USA.

George Hunt...

Forts. fr. sid. 9

är närmare släkt med grenens upphov — en viss Lewilyn ap Tango of Wales.

Kommentar:

Williamson var ett av vittnena till George Adamskis ökenkontakt som det berättas om i dennes första bok, Flygande tefat har landat. Han anses vara en "contactee" eftersom han, dels på psykisk väg, dels över radio, mottagit meddelanden som uppges komma från rydmdämniskor. Han är författare till en rad böcker om UFO men ogillas numer av Adamski som anser att han är en pratmakare som hittar på saker, bland annat om det stora vita brödraskapet.

George Williamson tycks vara ett psykologiskt mysterium. I sina böcker gör han ett mycket överspant intryck.

Meddelande

När jag stod upp efter ett stort äventyr med Gud på udden

lämnade mina steg i gräset djupa spår av mättnad.

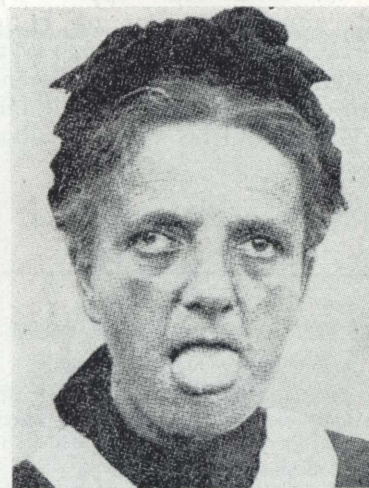
svante

Catherine Lapeyre, ett Lourdesfall.

Före tillfrisknandet:

Recidiv av hennes tuncancer. Man ser, att tungans främre hälft delvis är avlossad. Längre bak ses det prolifererande cancersåret.

Efter tillfrisknandet:

Den tidigare avlossade delen av tungan är åter på plats.

DEN SJUNGANDE STENEN

Av ALARIK DEGERMAN

Tron på amuletter och talismaner är urgammal. Redan i de allra äldsta kulturer finner vi den utbredd. Den naturbundna människan begagnade sig av dessa föremål som läkande skydd och framgångsmedel, liksom t. ex. nutidens bilförare begagnar sig av maskotar för att skydda sig mot olyckor i trafiken.

Förflyttar vi oss tillbaka i tiderna, så finner vi att mycket visa män, exempelvis Pythagoras och Appoloni- us av Tyana, var fullt övertygade om verkningarna av talismaner och amuletter. Även romarna älskade dem, och det är känt att Sulla, Caesar, Nero, Galba och den berömde läkaren Gallenus satte sin tro till amuletter och talismaner.

Vad är nu en amulett och vad är en talisman? I allmänhet tror man att det är samma sak. Detta är dock inte fallet. Skillnaden mellan dem är att medan en talisman är avsedd att skapa goda inflytelser för en människa, så är amuletten till för att avvärja onda inflytelser: olyckor, sjukdomar, motgångar osv.

Under medeltiden hade den talis- manska konsten många anhängare bland alkemister, rosencreutzare och andligt intresserade personer över huvud taget, och till de mera kända hörde Albertus Magnus och hans lär- junte Thomas av Aquino, samt Ro- ger Bacon, Johann Trithemius och den berömde Agrippa von Nettes- heim och sist men inte minst den mo- derna läkekonstens fader, Paracelsus, som i ett av sina arbeten en be- skrivning av hur man framställer ta- lismaner för olika ändamål.

De flesta människor betraktar tro- ligen talet om amuletter och talis- maner som ren vidskepelse, men de gör det säkert med orätt. För att förstå dessa tings verkningar måste man ac- ceptera ett begrepp som är obekant för den europeiska människan. Detta begrepp finner man hos invånare i Stilla oceanen och närliggande kus- ter liksom även i det inre av Afrika och hos indianerna. Enligt dessa män-

niskors tro är allting i världen, män- niskor, djur, växter, stenar osv., ge- nomträngda av hemlighetsfulla kraf- ter, vilka inte kan förnimmas av de yttre sinnen. De är "övernaturliga" i detta ords verkliga mening. För den naturbundna människan finns det in- te bara en öppen sida av naturen, det finns även en annan, förborgad, ockult, som inte är mindre verklig än den synliga sidan. I denna förborga- de värld verkar de krafter som den naturbundna människan kallar *mana*.

I våra dagar när man rör sig så mycket med begreppen "kosmisk strålning", "jordstrålning", "N-strå- lar" osv., låter talet om en manastrål- ning från alla ting och väsen inte så särskilt egendomligt. Inte heller är det så märkvärdigt om man säger att det är möjligt att "ladda" talismer och amuletter med manakraft, om man tar i betraktande de säregna ex- periment som utförts av professor Rhine i Amerika, vilken bland annat påvisat att man med hjälp av sin tankekraft kan utöva inflytande på en tärning så att den faller på ett annat sätt än den skulle göra enligt sannolikhetslagarna. I detta fall måste man tala om en utstrålning som träffat tärningen.

Sedan gammalt har ädelstenarna ansetts vara bärare av mäktiga mana- krafter, exempelvis ametisten, beryl- len, smaragden, diamanten och safi- ren, men det finns en ädelsten, som synes vara fullständigt obekant, och det är den understen som fått nam- net *Lapis Lingua*, den "talande" ste- nen. Även om denna sten ligger i en glasmonter, så kan man höra ett knastrande, sjungande eller susande ljud från den, men detta är ändå inte det egendomligaste med den. Det egendomligaste är att den är i stånd att påverka inte bara vår kropp, framför allt de endokrina körtlarna, utan även vårt själsliv på ett sådant sätt att det blir möjligt för oss att utveckla våra högre själskrafter. Allt detta har gjort att den blivit beteck- nad som ett verkligt universalläke- medel för såväl kropp som själ.

Ehuru denna stens verkningar var kända redan under antiken och me- deltiden så har de varit fullständigt okända för den moderna världen än- da tills en amerikansk mystiker. *Ed-*

gar Cayce, riktade uppmärksamheten på den "talande" stenens verkningar.

Med tanke på att dessa verkningar även är av psykisk natur, framstår Lapis Lingua som ett *psykotekniskt hjälpmedel* av högsta rang. En tysk ingenjör, *L. Crosley*, framhåller bland annat att stenen i fråga besit- ter starka själsstärkande egenskaper som höjer de psykiska svängningarna hos sin bärare, och han tillägger att den "talande" stenen ger betydande telepatisk och klärvoajant förmåga, öppnar nya och utforskade vägar att på några sekunder förvärva kun- skaper som det i vanliga fall skulle ta månader att inhämta, uppnå kon- takt med utomjordiska personligheter, förvärva profetisk förmåga osv. Men var står denna understen att finna?

Under antiken liksom även under medeltiden var den enda fyndorten för Lapis Lingua Sinai berg, men i senare tid har man upptäckt andra fyndplatser. Äran härav tillkommer den nyssnämnde Cayce som kunnat konstatera att stenen i fråga även finns i Sierra Madre i Mexico och i Arizona i U. S. A.

Det vetenskapliga erkännandet är inte ob- jektivt. Liksom kulturen är det en komplott. Man avvisar en mängd fakta, eftersom de skulle bringa oreda i en gång vedertagna idéer. Vi lever under ett inkvisitoriskt her- radöme, där det vapen som oftast brukas mot den verklighet som inte passar de makt- havande, är hänfullt löje. Vad betyder er- kännande under sådana förhållanden?

Från *Le Matin des Magiciens* av Louis Pauwels och Jacques Bergier.

Ett gott ord
som du har
(om du har)
— säg det!
Ett ont ord
som du har
(du har)
— tig det
vägra det tillträde
till dina läppar!

Svante

HAR MARS EN KONSTGJORD
SATELLIT?

I en artikel i den amerikanska tid- skriften *National Enquirer* uppges det att vetenskapsmän i USA arbetar med en omfattande undersökning av Fobos. Många ledande forskare an- ser att denna lilla Marsmåne, ca 8 kilometer i diameter, antagligen är en väldig rymdplattform, som byggts av levande varelser från Mars eller någon annan planet.

Enligt artikeln ifråga skall Förenta staternas regering satsa över 55 mil- lioner dollar för att få veta om näm- da teori är riktig. Raymond E. Wil- son, som är ledare för avdelningen för tillämpad matematik vid den ame- rikanska flyg- och rymdförvaltning- en (NASA) säger: "Man förbereder nu rymdsonderingar för att avgöra huruvida Fobos verkligen är en väl- dig, kretsande rymdbas."

Fobos och dess systerplanet Dei- mos upptäcktes av den amerikanske astronomen Asaph Hall 1877 — fast- än de beskrevs mycket riktigt av Jonathan Swift i Gullivers resor över hundra år dessförinnan. Under åt- skilliga år efter deras officiella upp- täckt var det ingen som brydde sig mycket om dem, eftersom de är så små. Det har inte ens tagits några bra fotografier av dem, emedan jor- dens atmosfär påverkar fotografe- ringen och det från Mars återkastade ljuset suddar ut Fobos.

1959 publicerade I. S. Shklovsky, som anses vara Rysslands ledande rymdfysiker, resultaten av observa- tioner som han gjort. Han har kom- mit till den slutsatsen att Fobos är en konstgjord satellit, förmodligen gjord av aluminium och ihålig. Shklovsky har goda skäl för sin teori, och det viktigaste är att den lilla månen rör sig i sin bana mer än tre gånger hastigare än Mars! De- ta är omöjligt för en naturlig måne, ty en sådan kan enligt accepterade astronomiska teorier, inte röra sig snabbare än den planet den kretsar kring, eftersom både planet och må- ne ursprungligen blev till av samma massa. En annan sak är att Fobos saktar sig allteftersom tiden går, och den rör sig allt närmare Mars. Lik- nande är fallet med de människo- gjorda satelliter som Förenta staterna och Ryssland kastat ut i banor runt jorden.

En av de ledande vetenskapsmän som instämmer med Shklovsky är dr. H. M. Sinton, en astronom vid Yer- kesobservatoriet, Williams Bay, Wis- consin. I ett uttalande för ameri- kanska vetenskapsakademin sade Sin- ton: "Fobos kan vara en stor, kret-

sande stad, befolkad av män, kvin- nor och barn. Den andra månen, Dei- mos, kan vara likadan." Instämmer gör också dr. Fred Hoyle, världsbe- rörd professor i astronomi vid Cam- bridgeuniversitetet, England. Av ho- nom citeras ett uttalande att detta är den enda teori han någonsin hört talas om, som förklarar de båda må- narnas mysterier.

Avvikande uppfattningar har kom- mit från andra forskare, inklusive Clyde W. Tombaugh, vilken som na- turvetenskaplig professor är knuten till New Mexicouniversitetets forsk- ningscentrum. Dr. Tombaugh är pla- neten Plutos upptäckare och känd i te- fatskretsar för sin sensationella, tydli- ga iakttagelse 1949 av ett tefat med upplysta fönster. Emellertid säger han om Mars' månar enligt *Enquirer*: "Att sätta upp en sådan satellit skul- le vara en svår påfrestning även för en värld, rik på tillgångar. Den hög- gradiga minalfattigdomen på Mars skulle ha gjort det omöjligt för dem att skaffa erforderligt material."

Från Bröder och Systrar

i Kosmos

Hej, medbroder i Kosmos!

Får först gratulera och önska Dig all framgång i det arbete Du nu tänker starta. Fick Ditt informationsblad häromdan och skickar avgiften för provnumret omgående. Man blir glad när det händer något nytt på fronten, samtidigt som man onekligen känner beundran för de kämpar som vågar satsa medel, tid, intresse osv på något så vanskligt som att ge ut en tidskrift behand- lande så — hos den stora massan — ned- värderade ämnen. — — —

Yngve Freij, Malmö

— — — Hoppas Du klarar av att hålla igång tidningen. Hoppas också att följande problem tas upp: Fredsfrågan. Världsmed- borgartanken. Slöseri med jordens tillgångar. Försök att få till stånd en god insändar- spalt också. — — —

Lycka till!

Roland von Malmberg, Saltsjöbaden

Kaeren hr. Sven Magnusson!

Har netop afsendt kr. sv. 1.50 til Dem til prøvenumret af SØKAREN. Jeg synes vael dig godt om emnevalget, da det ligger helt på bølgeangden med hvad jeg intere- serer mig for og arbejder med. Jeg håber, at De vil få tilstraekkelig tilslutning til, at bladet kan udkomme, som De har taenkt Dem.

Her i Aarhus arbejder jeg med to små grupper baseret på UFO-forskning, okkul- tisme og alt, hvad der kan henføres hertil. Det er nemlog rigtigt, at man ikke må engagere sig i kun en af delene, men at det hele hører sammen i en ubrydelig helhed, hvis vi skal finde frem til sandheden om menneskelivet.

Hjerteligste hilsener og bedste ønsker,

Deres Erna Frislev, Aarhus

I septembernumret av Search pre- senterar Raymond Palmer följande uppgifter om två presidenter, Lin- coln och Kennedy:

1. Båda presidenterna var engage- rade i arbete för medborgerliga rättigheter.
2. Lincoln valdes 1860, Kennedy 1960.
3. Båda dräptes på en fredag och i närvaro av sin hustru.
4. Deras efterträdare, som båda hette Johnson, var sydstatsbor, demokrater och hade tillhört se- naten.
5. Andrew Johnson föddes 1808, Lyndon Johnson 1908.
6. John Wilkes Booth föddes 1839, Lee Harvey Oswald 1939.
7. Både Booth och Oswald var syd- statsbor och gynnade impopulä- ra rörelser.
8. Boston Carpath och Jack Ruby mördade respektive Booth och Oswald innan deras offer ställts inför rätta.
9. Båda presidenternas fru miste barn genom dödsfall under det de bodde i Vita Huset.
10. Båda männen sköts i huvudet.
11. Kennedys sekreterare hette Lin- coln. Lincolns sekreterare hette Kennedy.
12. John Wilkes Booth och Lee Har- vey Oswald har samma antal bokstäver i sitt namn. Likaså de båda Johnson — 13 bokstäver — samt Lincoln och Kennedy — 7 bokstäver.

Kontmentar:

Väldigt mycket likt stommen till någon fantasiberättelse av Wells! — Den åsikt som Palmer förfäktar i anslutning till det ovan- nämnda, är att all historia upprepar sig. Han föreslår att man i historien kan hitta motsvarigheter till allt som nu sker och som en följd därav också kunna ange kommande händelser — det gäller bara att hitta en händelsekedjas motsvarighet i det förflutna!

IFOLOGISKA SÄLLSKAPET, Stockholm

11.9 Föredrag av Ivan Troëng

24.9 Extra årsmöte

8.10 Föredrag

22.10 Diskussion

5.11 Föredrag

19.11 Diskussion

3.12 Julfest

Tid 19.30, lokal KFUK, Brunnsgatan 3.

NYA BÖCKER

Ateistens handbok. En antologi sammanställd av C.-A. Wachtmeister. (Prisma 11:50) Bokens udd är inte riktad mot teismen, gudstron, ehuru alla bidragsgivarna utom en är ateister, utan mot den speciella form av religion som är kristendom, varför titeln nog sett är oegentlig. Boken innehåller artiklar av kända kristendomsätare som Ingemar Hedenius, Herbert Tingsten, Arnulf Överland, Victor Svanberg, Bengt Lidforss m. fl. Sven Lidmans son Sam, ateist, medverkar med en studie i "pingstmentalitet". Av professor (filosofi och sociologi) Edvard Westermarck har omtryckts en uppsats från 1909 om kristendom och moral, vilken är speciellt läsvärd. Den som känner sig okunnig om vad en intellektuell kristendomskritik innebär, kan gärna läsa Ateistens handbok.

Hjelm, C. G., Profetior om världens slutkatastrof. (Evangelii press 6:75) Den kände resepredikanten har drabbat den svenska kristenheten med ännu en bok, skriven i hans vanliga självsäkra, intensiva stil, kemiskt fri från allt vad vetenskaplig reflexion och besinning heter. Det går dock att hitta en del smått i boken, t. ex. det här: "Den ledande mannen i FN:s livsmedelsorganisation, B. R. Sen... har räknat ut att hela jordens nuvarande befolkning, 3 miljarder människor, skulle rymmas i Småland, som har 30 000 kvadratkilometer. Varje person skulle då få ett jordstycke på 10 kvadratmeter." Och detta: "Några av våra främsta cancerspecialister har konstaterat lungcancers utbredning genom cigarett-rökning. Riksdagen tillsatte en utredning. Kommittén fick en direktör i tobaksmonopolet som ordförande. Detta tilltag är lika vansinnigt som om läsarna skulle välja djävulen till ordförande i missionsföreningen."

Troëng, Ivan, Kulturer före istiden. (Nybloms 16:—) Förre ordföranden i Ifologiska Sällskapet i Stockholm presenterar ett försök till syntes och historieskrivning med utgångspunkt från forskare som James Churchward, Immanuel Velikovsky, Henry Kjellson och N. O. Bergqvist. Churchward, en engelsk officer, skall ha funnit och tolkat en del gamla urkunder som negligerats av den officiella vetenskapen och som gett förbluffande upplysningar om ett mänsklighetens fascinerande förflutet, om de sjunkna kontinenterna Mu, Lemurien och Atlantis. — Vetenskapligt sett övertygar inte T:s sam-

manställning — källkritik förekommer inte — men förf. lyckas ändå göra klart att många vittnesbörd tycks finnas om mänskliga kulturer före istiden, och man hoppas att vetenskapen vill ta upp den utmaning som t. ex. Churchwards skrifter utgör, och forska sig fram till sanningen om vår arts förflutna.

140 läkares hemställan till Konungen om åtgärder för förstärkt ungdomsfostran m. m. (Skoglunds i distr. 3:75) Denna i en del av pressen utskälda skrivelse till Konungen är en allvarlig uppmaning att motarbeta den ökade sexuella lösligheten i synnerhet bland ungdomen. Bakgrunden till skrivelsen är att utomäktenskapliga barn föds i ökat antal trots preventivmedel och sexualupplysning, ofta är mammorna bara småflickor, könssjukdomarna får ökad spridning, en oundviklig följd av de lösa förbindelserna; dessutom vill rec. som en personlig anmärkning fästa uppmärksamheten på att livmodercancer enligt en expertuppgift allt oftare förekommer hos kvinnor som börjat könsumgänge tidigt och hos sådana som ofta har sexuellt umgänge. De 140 vill att Kunglig Majestät i folkhälsans intresse skall vidta åtgärder för att förstärka skolans karaktärsfostrande verksamhet samt låta utreda hur samhället skall kunna motverka översexualiseringen i press, film, teater, radio, TV m.m. — Att göra läkarna till föremål för hån och

FRÅN INDIEN

neddelas att om potatis får "höra" musik, kan avkastningen ökas med upp till 40 procent. Växter i allmänhet växer snabbare och blir större och kraftigare, om de utsätts för fortlöpande påverkan av ljud. Upp-täckterna har gjorts av den indiske vetenskapsmannen professor T. G. N. Singh, som också berättar att frön gror hastigare om de utsätts för en elektrisk klockas ringande. Professorens tro att musikens stimulerande verkan beror på att ljudvibrationerna skakar växternas cellväggar och retar protoplasman och cellkärnan som reagerar med snabbare klyvning. Men även växternas hälsotillstånd förbättras av musiken. Så professor Singh från Annamalai i Indien tycks kunna bli en mänsklighetens verkliga välgörare.

löje, vilket t. ex. skett av en författare till amoraliska böcker (!) Rune Olausson i ett underhållningsprogram (!) i TV, är dumt och oförskämt. Skrivelsen är väl tänkt och väl formulerad; men ignoranternas skall och fördömanden av dess innehåll är illavarslande.

På danska:

Muzumdar, S., Yoga for kvinder.
(Borgens Forlag 6:25 d. kr.)

MEDARBETARE I DETTA NUMMER:

Alarik Degerman verkar sedan mer än tjugio år som industripsykolog i Stockholm. Han medarbetar i åtskilliga fack- och personaltidskrifter i såväl Sverige som Norge och Danmark liksom även i den svenska dagspressen. 1936 medverkade han vid startandet av tidskriften "Ledarskap" åt Arbetsledarinstitutet. 1945 var han med vid bildandet av Grafologiska Föreningen i Stockholm, vars ordförande han var och i vilken han höll föredrag och gav kurser i grafologi. Han är ledamot av *La Société de la Graphologie* i Paris. Degerman är en av banbrytarna för grafologin i vårt land. Genom honom har denna omstridda vetenskap introducerats i den industriella världen för användning vid diagnosticering av anlag och karaktär. Från trycket har Degerman utgivit ett par psykologiska arbeten, ett om indisk yoga och ett i affärspsykologi. Adress: Skeppargatan 81, b. v., Stockholm No. Tel. 61 91 08 9—11 f. m.

J. Wainwright Evans är en i Amerika bekant frilänsskribent som medarbetat i många ledande tidskrifter. Han graduerades från Princetonuniversitetet 1907 och har varit tidningsreporter, tidskriftsredaktör och universitetslärare i journalistik.

Gustaf Gustafsson blev student 1918, har varit järnvägskontorist men är förtidspensionerad. Han bedriver fornforskning i arkiv och natur men är framför allt Nostradamuskännare och -uttolkare; han har utgivit två böcker om den franske siaren, vilka kan erhållas från Hälsans Förlag, Linköping 3.

Maxim Mauritsson är pastor (katolsk) i Vår Frälsares Församling i Malmö. Han har utgivit boken "Undren i Lourdes från medicinsk synpunkt".

Swami Narayananda föddes i Sydinien 12 april 1902. Hans håg stod tidigt till det kontemplativa livet och han fick genom sin meditation visshet om att han skulle leva en Sannyasins liv (som munk), och enligt indisk sedvänja i en sådan situation gav han bort hela sin förmögenhet och lämnade sitt skyddade borgerliga liv. Efter några år inom Ramakrishnamissionen begav han sig till Himalayabergen, där han levde i ensamhet i nära 20 år, till dess några unga människor bad honom att bli deras guru (andlige lärare). Numer står swamin mitt uppe i en betydande lärargärning, och han har utgivit ett tiotal böcker på engelska. Översättningen finns till bl. a. danska språket.

John J. Robinson är biträdande redaktör i den amerikanska tidskriften *Saucer News* (tefatsnyheter).